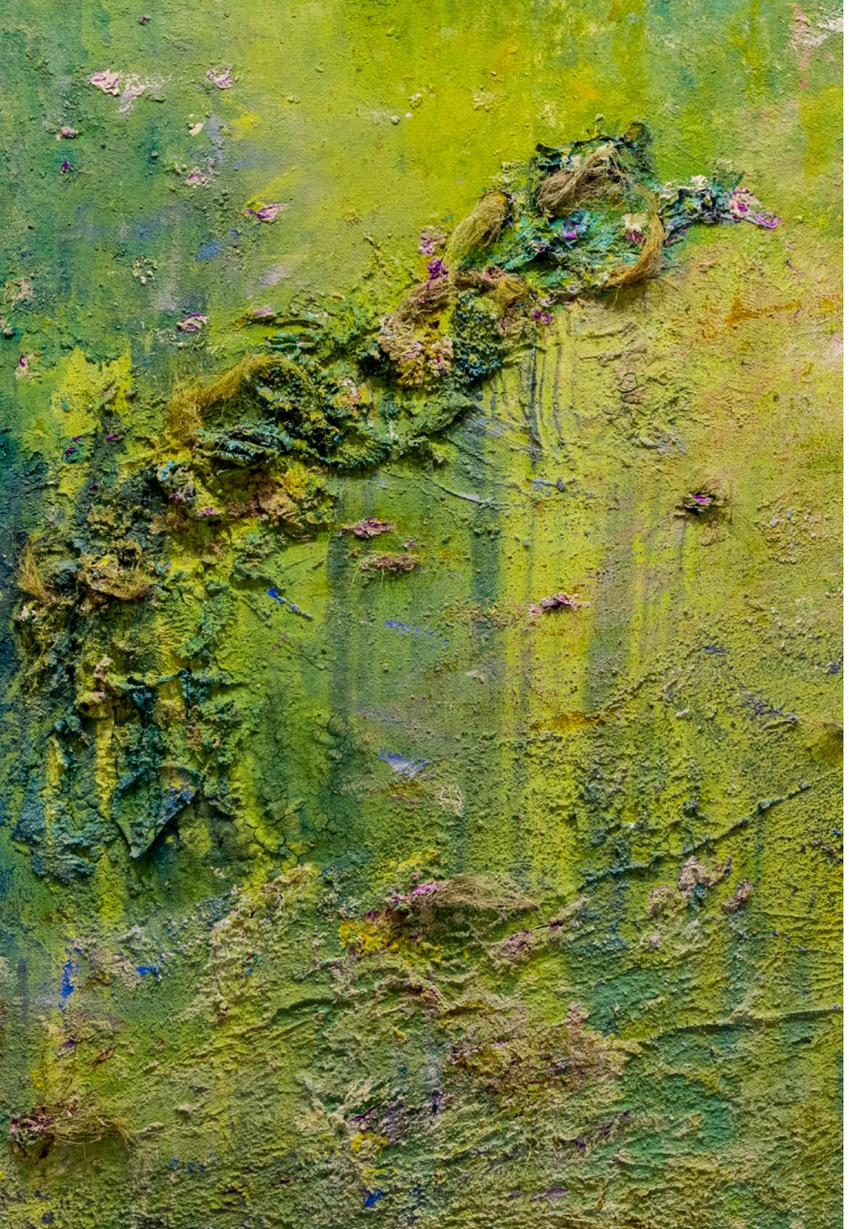

GENERALITAT VALENCIANA
Conselleria d'Educació, Cultura, i Universitats

CONSORCI DE MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

INSTITUT VALENCIÀ DE CULTURA

MUSEU de Belles Arts de Castelló

12.11.2026 — 07.02.2027

Museu de Belles Arts de Castelló
Castelló de la Plana
Sala temporal

De dimarts a dissabte
De martes a sábado
de 10 a 14 h / de 16 a 20 h

Diumenges
Domingos
de 10 a 14 h

Dilluns tancat
Lunes cerrado

Entrada lliure
Entrada gratuita

www.consorcimuseus.gva.es
www.ivc.gva.es

▸ Cristina Babiloni, *Liminal II*, 2026. Detall / Detalle.

◂ Cristina Babiloni, *Liminal I*, 2026. Detall / Detalle.

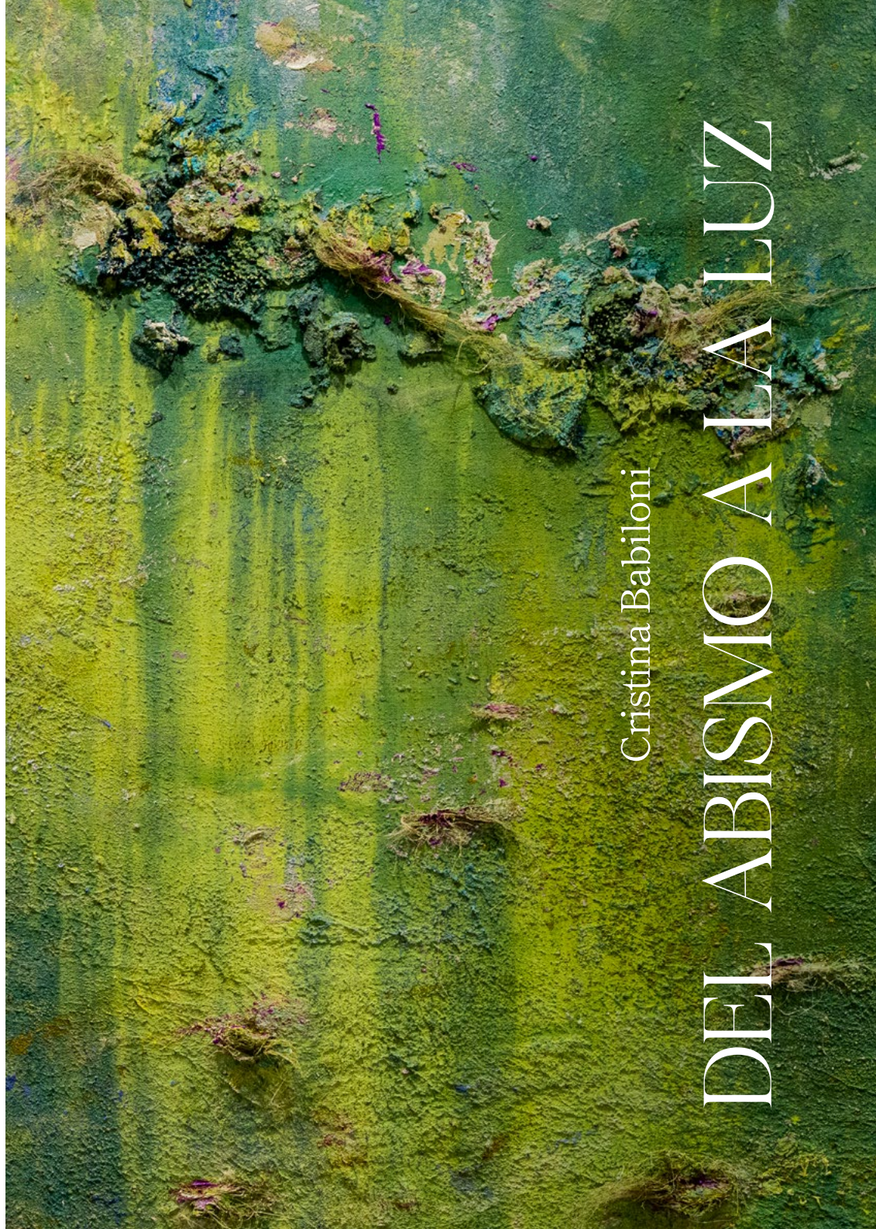

Cristina Babiloni

DEL ABISMO A LA LUZ

◂ Cristina Babiloni. *Bio*. 2026. Detall / Detalle.

La naturalesa posseïx una memòria que antecedix la nostra existència i probablement ens sobreviurà. Cada estrat geològic conserva el testimoniatge d'un temps que transcendix l'experiència humana. No obstant això, persistim en el nostre afany de comprendre els seus processos i trobem en l'art una manera d'aproximar-nos-hi mitjançant l'experiència estètica. En *DE L'ABISME A LA LLUM*, Cristina Babiloni ens convida a recórrer eixe territori incert a on la matèria conserva les traces del passat mentres assaja noves possibilitats de transformació.

Nascuda a Castelló de la Plana en 1981, l'artista ha desplegat una pràctica estretament vinculada a l'observació del paisatge. El seu treball partix d'una curiositat per allò que habitualment passa inadvertit, des de les textures erosionades fins als canvis imperceptibles que el temps imprimix sobre les superfícies. Amb la incorporació de materials industrials a composicions d'aparença orgànica, qüestiona el costum de separar naturalesa i artifici, com si la intervenció humana poguera situar-se en els màrgens.

Ací la pintura deixa de comportar-se com una finestra oberta sobre un paisatge per a convertir-se en paisatge ella mateixa. Els relleus i les acumulacions materials conviden a acostar-se, a canviar de posició, a descobrir que cap imatge resulta idèntica quan canvia la nostra mirada. També l'escultura participa d'esta incertesa, introduint formes que podrien pertànyer a un passat remot o anunciar una cosa encara desconeguda. Entre les profunditats suggerides pel color i l'aparició progressiva de la llum, el recorregut adquirix el caràcter d'una experiència sensorial.

El present projecte planteja una reflexió sobre la nostra relació amb els ecosistemes. Durant massa temps hem contemplat la naturalesa com un escenari exterior, pràcticament oblidant que formem part dels seus equilibris. La mostra ens recorda que habitar un lloc significa intervindre-hi i assumir la responsabilitat de les nostres decisions. Proposa, en definitiva, recuperar una atenció menys precipitada cap a tot el que ens envolta. Si tot està en transformació, també la nostra manera de relacionar-nos amb el planeta pot canviar. Probablement ací residix el raig d'esperança que travessa l'exposició, en el fet de comprendre que mirar amb més sensibilitat constituïx ja el principi d'altres maneres d'estar en el món.

◂ Cristina Babiloni. *Kelp Forest*. 2026. Detall / Detalle.

Comissària / Comisaria

Marisol Salanova

La naturaleza posee una memoria que antecede a nuestra existencia y probablemente nos sobrevivirá. Cada estrato geológico conserva el testimonio de un tiempo que trasciende la experiencia humana. Sin embargo, persistimos en nuestro empeño por comprender sus procesos y encontramos en el arte una forma de aproximarnos a ellos mediante la experiencia estética. En *DEL ABISMO A LA LUZ*, Cristina Babiloni nos invita a recorrer ese territorio incierto donde la materia conserva las huellas del pasado mientras ensaya nuevas posibilidades de transformación.

Nacida en Castellón de la Plana en 1981, la artista ha desarrollado una práctica estrechamente vinculada a la observación del paisaje. Su trabajo parte de una curiosidad por aquello que habitualmente pasa inadvertido, desde las texturas erosionadas hasta los cambios imperceptibles que el tiempo imprime sobre las superficies. Al incorporar materiales industriales a composiciones de apariencia orgánica, cuestiona la costumbre de separar naturaleza y artificio, como si la intervención humana pudiera situarse en los márgenes.

Aquí la pintura deja de comportarse como una ventana abierta sobre un paisaje para convertirse en paisaje ella misma. Los relieves y las acumulaciones materiales invitan a acercarse, a cambiar de posición, a descubrir que ninguna imagen permanece idéntica cuando cambia nuestra mirada. También la escultura participa de esta incertidumbre, introduciendo formas que podrían pertenecer a un pasado remoto o anunciar algo todavía desconocido. Entre las profundidades sugeridas por el color y la aparición progresiva de la luz, el recorrido adquiere el carácter de una experiencia sensorial.

El presente proyecto plantea una reflexión sobre nuestra relación con los ecosistemas. Durante demasiado tiempo hemos contemplado la naturaleza como un escenario exterior, casi olvidando que formamos parte de sus equilibrios. La muestra nos recuerda que habitar un lugar significa intervenir en él y asumir la responsabilidad de nuestras decisiones. Propone, en definitiva, recuperar una atención menos apresurada hacia cuanto nos rodea. Si todo permanece en transformación, también nuestra forma de relacionarnos con el planeta puede cambiar. Probablemente ahí resida el rayo de esperanza que atraviesa la exposición, en comprender que mirar con mayor sensibilidad constituye ya el principio de otros modos de estar en el mundo.